

i hvert Fald indtil for nylig har haft en ganske egen Farve. Da der nu er foregaaet en Deling af Ministeriet, tillader jeg mig at anmode om, at det vil blive taget under Overvejelse, om der ikke paa disse Punkter er lidt at rette ved dette Ministerium.

Det andet Punkt, jeg gerne vilde have Lov til at tale om, er Undervisningsministeriets raadgivende Myndighed. Jeg vil gerne indskrænke mig til at tale om denne for Folkeskolens Vedkommende. Den bestaar af en enkelt Mand. Det er dette, jeg er en Modstander af, og som jeg synes, hverken Lovgivningsmagten eller Regeringen kan føle sig betrygget ved. Man husker vistnok, hvordan der her for nogle Aar siden opstod en stor Debat, hvorunder der førtes mange forskelligartede Argumenter frem med Hensyn til den nu eksisterende Optagelsesprøve paa Seminarierne. Jeg maatte spørge mig selv: Er det sandsynligt eller blot rimeligt, at alle disse Argumenter af denne ene Mand er bragte frem for Ministeren, før denne tog sin Beslutning? Og er det sandsynligt, at Ministeren har ladet dem gaa videre til Finansudvalget? Det var mig ganske klart, at noget saadant ikke er sket; denne Mand har selvfølgelig en bestemt Mening, han producerer de Argumenter, som passer til hans Mening, og det falder ham naturligvis ikke ind at fremskaffe de Argumenter, som egner sig for en modsat Opfattelse. Dette er ikke meget betryggende. Eller maa jeg tage et andet Eksempel, som kommer for med Mellemrum. Der skal udnævnes en Seminarieforstander — og jeg ved da eet Seminarieforstandervalg, som har givet Anledning til megen Debat. Mon dette Valg har været alsidig belyst gennem denne Mand? Mon han har haft Tilskyndelse til at se paa det fra alle Sider? Det er muligt, men Institutionen som saadan garanterer ikke for noget. For nylig skulde der udnævnes en ny Censor til Seminarieeksaminerne. Hvordan skabes han, hvordan tilvejebringes han? Sker det efter en besindig Overvejelse af alle Forhold, saadan at man faar den virkelig egnede Mand? Hvordan gaar det i det hele til? Det gaar til paa den Maade, at man faar den Mand, der i Øjeblikket vikarierer. Er da Vikaren skabt ved, at Ministeren en Gang har grebet ind og har sagt: den og den Mand er den fortræffeligste egnede Mand, der en Gang i Fremtiden kan rykke op? Nej, han er skabt tilfældigt ved, at Eksamenkommissionens Formand en Dag har fundet ham, der ligger ikke nogen større Un-

dersøgelse bag ved. Institutionen garanterer atter her ikke noget. Jeg fremdrager dette, da jeg anser dette for et meget vigtigt Punkt, for hvis vi i Fremtiden kommer til en Skolereform eller en Seminariereform, kan man skrive lige saa meget, man vil, af Lovgivningsparagraffer og Instruksler, den største Reform er dog en Reform af Personellet. Det, det gælder om, er, at man skal søge at udnævne de rette Mænd til Seminarieforstandere, og man maa ikke slaa sig til Ro med, at en udvendig og tilfældig og løs, med Aarene genkommende Kontrol virkelig skal kunne reformere vort Seminarievæsen. Nøjagtigt det selv samme gælder om Censorerne. Det kan jeg tale med om, for jeg har her i denne Sals Midte siddet sammen med en Mand, som har været Censor hos mig, og som er et udmærket Eksempel paa, hvorledes en Censor bør være. Hvis vi ikke i Fremtiden sørger for, at en Censor er, som han skal være, baade paa Udnævnelsesdatoen og under hele sin Funktionstid, kan alle vore Reformere af vort Skolevæsen ikke nytte det allermindste. Jeg tror ogsaa, at hvis man havde haft den samme Mulighed for ikke at være indskrænket til een Mands Raadgivning, havde man ikke nu siddet saa beklageligt i det med det, som foregaar i disse Dage, at man i det ganske Land strides om nogle Danskprøver, som sikkert fra Begyndelsen har været anlagte forkert, og hvis Bedømmelse for øvrigt ogsaa er anlagt saaledes, at det er blevet en fuldkommen udvendig og mekanisk Bedømmelse, der intet fortæller om, hvad Eleverne virkelig er værd som Undervisningsobjekter, og derigennem heller intet fortæller om, hvad Eleverne er værd som fremtidige Borgere i det danske Samfund. Og der er dog nu en Gang noget, der hedder, at vi underviser ikke for Skolen, men for Livet.

Men foruden, at det i og for sig er tvivlsomt, om det er rigtigt at overlade Ministeren een Mand til Raadgivning, kan ogsaa anføres, at denne ene Mands Kompetence er saa forvrøvlet efter de Forhold, der eksisterer, at det trænger til at paatales paa det alvorligste eller i hvert Fald at overvejes paa det alvorligste. Denne Mand er, hedder det sig, raadgivende Konsulent, Ministeriet skal altsaa indhente hans gode Raad og hans Argumenter om enhver Sag. Men samtidig er han et Stykke af Ministeriets egen eksekutive Myndighed; han er tillige tilsynsførende, han er Censor, ja, han er Formand for Censorerne. Hvad betyder nu det?